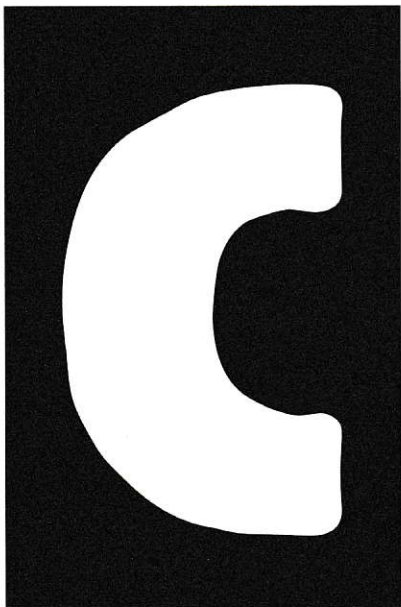

Jordi Piqué Padró

AL UN PLA CULTURAL

*Article publicat a Públics
(El Punt), març de 2000*

Quan s'ha d'emprendre un viatge, el primer que cal fer és escollir el destí, aplegar la suficient informació sobre el lloc que es vol visitar i seleccionar la ruta més idònia per arribar-hi. Finalment, segons la disponibilitat de cadascú, fixar els dies destinats al periple, calcular els diners necessaris i preparar tot l'equipatge que pot ser útil. Tot plegat és prou obvi, i aquest senzill procediment és el que s'hauria de seguir en l'àmbit de la cultura a Tarragona. Actualment, sabem com hem d'actuar o de quines eines disposem? No. Ni tan sols sabem on som i molt menys on volem arribar.

Ja fa uns quants anys que des de les administracions públiques l'esforç, sempre insuficient, s'ha canalitzat vers la creació d'equipaments culturals i la recuperació del patrimoni monumental. A hores d'ara, ja es comença a constatar la consolidació d'algunes infraestructures culturals: museus, arxius, biblioteques, teatre... D'altra banda, bona part de l'oferta cultural de la ciutat s'ha centrat durant massa temps en els espectacles de consum de masses, espectacles costosos que ja vénen precedits per l'èxit, o bé, en un altre sentit, en la hipervaloració de les manifestacions de la cultura tradicional.

Altrament, la iniciativa privada o les associacions culturals, lluny de la vitalitat mitificada que s'observa en el discurs recurrent dels estaments polítics, presenta algunes activitats força interessants: desenvolupament d'una indústria editorial –El Mèdol i Arola Editors–; programació estable de música contemporània i de projecció de pel·lícules en versió original –Anima't Serveis Culturals–, publicacions de revistes i llibres de divulgació i de recerca –Cercle d'Estudis Històrics i Socials Guillem Oliver, Estació de Recerca Margalló del Balcó, Reial Societat Arqueològica Tarraconense...–; activitat tea-

tral –Trono Villegas, Zàlata...–; creació literària –Gent del Llamp...

Certament, el panorama no és desolador, ni Tarragona és un desert cultural. Tanmateix, cal recórrer encara un llarg camí. Mentre que les administracions públiques descobreixen bona part de les iniciatives del sector privat i associatiu, les entitats culturals tampoc s'esforcen o no saben vendre els seus projectes i es conformen a rebre les imprescindibles subvencions. És necessari obrir el debat cultural. Sense caure en el parany de qüestionar gratuïtament tot el que es fa a la ciutat per aparentar ser més cosmopolites i rebutjant una actitud cofoia mancada d'autocrítica, fóra convenient redactar un pla cultural per a la Tarragona del segle XXI. El disseny d'aquest pla, que fins ara no ha existit, ha de servir per diagnosticar la situació actual, precisar on es vol arribar, definir com s'ha d'actuar i plantejar quins recursos es necessiten. L'eix que ha de vertebrar aquest pla, fugint de visions partidistes i cercant el consens, només pot ser l'Ajuntament de Tarragona, amb la necessària col·laboració d'altres administracions públiques, de la Universitat Rovira i Virgili i de la participació de les associacions culturals.

Cal que aquest formigueig cultural de la ciutat –aïllat, dispers, descoordinat, sense projecció exterior–, esdevingui un revulsiu mobilitzador. Potser tot plegat és impossible, però si no reivindicuem la utopia mai no podrem fer realitat el fragment de somni que és plausible.

JORDI PIQUÉ PADRÓ
*President del Cercle d'Estudis
Històrics i Socials Guillem
Oliver del Camp de Tarragona*